

E.E

Tám mạng

Vừa điểm sáu giờ, đang ngon giấc tôi trở mình định ngủ thêm, thỉnh thoảng có chuông reo ỳnh ỏi kèm theo vài tiếng đập cửa nặng nề. Tôi chợt nhớ hôm qua có dặn người lái xe ba bánh đến sớm mang hành lý của tôi xuống tàu đi New York. Lồm cồm bò dậy, chập choạng ra mở then cửa, gió lạnh buốt ùa vào phòng, tôi phải dậm chân cho ấm.

Anh xe ba bánh ngả mũ chào tôi, nói mừng rỡ:

- A, nhà ông đây rồi.

- Chào ông bạn - Tôi đáp lại.

Va ly, rương, cặp cửa tôi được chuyển vào xe ba bánh. Rửa mặt mũi xong, tôi khoác vội chiếc áo rét lên người rồi cùng anh phu xe đi ra ngoài đường. Gió lạnh buốt, tôi nâng cổ áo lên che mũi để giữ hơi nóng.

Phố xá còn vắng tanh và ẩm ướt, đèn đường mờ mờ, lác đác ngoài đầu ngõ một xe đưa sữa, cuối hẻm một chị sen ra đổ rác.

Hình ảnh rất quen thuộc với tôi vì tôi luôn nay đây mai đó, sự ẩm ướt của đường phố cũng là ẩm ướt của tâm hồn tôi.

Còi tàu ré lên làm nhức óc, cầu tàu nhộn nhịp xe, hàng quà bánh, tiếng người lao rào. Hành lý đã mang lên xe xong, tôi ngồi hàng ghế sát boong tàu để

tiện kiểm xem những ai lần này là người bạn đường của tôi.

Dân đi tàu hau háu nhìn nhau như cú vọ, đầy nghi ngờ vì người nào cũng sợ mất cắp. Rất khó bắt chuyện và cũng rất khó đổi chỗ.

Hết lớp này đến lớp khác, người người lên boong tàu mỗi lúc một thêm chật. Trầm ngâm về thân thể giang hồ của tôi, khôn ghỉu sao tôi rất ghét ở hoài một chỗ, lúc nào tôi cũng sẵn sàng muốn đi, hình như chẳng bao giờ tôi bắt gặp điều mà tôi muốn theo đuổi.

Chợt một tiếng gọi thật trong trẻo êm nhẹ: "Ba!" là tôi sửng sốt. Tiếng gọi thật rõ ràng ở ngay bên tai tôi, gần lắm, nghe ngọt ngào tràn đầy âm hưởng. Tôi quay ngoắt lại mong thấy người có cái giọng nói kỳ diệu ấy, nhưng chẳng thấy một ai. Bên cạnh tôi là một con mụ mập, từ lúc lên tàu đến giờ, mụ ta ngón gằn hết rỏ đậu phộng, mụ cười cục cục, dĩ nhiên mụ ta không thể có cái giọng êm đẹp như vậy. Còn mụ ốm o ngồi bên trái tôi, tiếng the the càng không phải. Vậy ai nói mà tiếng nói ngay bên tai tôi, chẳng lẽ lại là tiếng nói của cô bé má đỏ ửng đang ngồi mơ màng ở gần ca-bin.

Tôi quyết khám phá cho ra. Tôi rời ghế, đứng dậy lững thững đi dọc theo khoảng trống của boong tàu. Qua mặt đám học sinh về nghỉ lễ, tôi bắt gặp một đôi mắt khoằm khoằm của một bà giám học. Mấy người đàn bà tùm lại góc này, nhóm đàn ông cười sằng sặc góc kia, tuyệt nhiên chẳng thấy dấu vết giai nhân nào đó tiếng êm đềm như suối mát. Nàng ở đâu?

Thằng bé bán báo chạy ngang qua mặt tôi rao lanh lảnh: "Báo mới đây! Báo mới đây!".

Tiếp ngay đó giọng nói êm ái kia lại thì thào bên tai tôi:

- Thưa ông, thưa ông. Ông dẫm lên áo tôi rồi!

Tôi vội chuyển người và lùi lại một bước, thì ra chân tôi dẫm lên áo nàng lúc nào mà tôi không hay.

Má tôi đỏ bừng lên, cúi xuống xin lỗi nhiều lần. Sở dĩ tôi cố cúi thấp xuống

là cốt để xem mặt nàng, nhưng không thể nào nhìn thấy vì tấm mạng đen từ chiếc mũ xinh xắn phủ xuống quá chừng che phủ hết.

Nàng khẽ gật đầu đáp lễ. Cả hai đang dùng dằng chưa tiện quay đi thì một ông cụ dáng dấp quý phái đến gần chúng tôi nói:

- Tất cả đã xếp đặt xong đâu đấy rồi. Adela, chúng ta hãy xuống phòng nghỉ ngơi đi.

Vừa nói ông cụ vừa đưa cánh tay cho nàng vịn, vừa ném sang tôi nét nhìn dò xét xem thằng quý nào đây. Thế là cả hai bỏ tôi đứng trơ đó.

Tàu chuyển động, máy chạy ầm ầm, neo kéo, sắt va chạm vào nhau kêu loảng xoảng. Theo với sóng nhấp nhô, các khuôn mặt hành khách dài ra, vẻ nôn nao khó chịu nên không còn vui thích cười đùa như trước.

Giọng nói êm nhẹ như có ma lực quyến rũ khiến tôi khắc khoải nôn nóng chạy theo hình bóng nàng. Tôi sục sạo khắp tàu, cuối cùng tôi thấy cặp ấy đang đứng trò chuyện, cả hai tì tay vào thành tàu bụi sóng bay qua đầu. Tôi chăm chú nhìn họ, nhất là nàng để mong có dịp tìm thấy làn da hồng mịn, hay bàn tay nà nuột, nhưng tôi không tài nào tìm nổi. Chiếc mạng quái ác kia vẫn che kín khuôn mặt, gió có bay chỉ thoáng thấy cổ nàng trắng xanh, tay nàng đi găng, chân nàng nằm gọn trong đôi giày nhỏ nhắn. Tôi chỉ có thể nhìn dáng nàng uyển chuyển như hơi sương lay động, nhưng lúc nàng đi lại lộ ra vẻ nặng nề của một người yếu chân, tay ôm chặt cánh tay người quý phái vẫn dìu nàng. Tôi đoán chừng rất có thể người con gái bị hơi thọt chẳng. Tôi cho như vậy càng tăng thêm niềm xót xa cho nét kiêu diễm của nàng, cũng chẳng sao. Bỗng dưng tôi cảm thấy yêu nàng tha thiết và mong nàng cũng chấp nhận tình yêu của tôi. Tuyệt biết bao nếu đôi mắt ngược lên nhìn tôi tin cậy, triu mến, nàng sẽ vịn vào tay tôi, thỏ thẻ nói với tôi bằng một cái giọng êm nhẹ nghe du dương ấy.

Biết đâu hạnh phúc chẳng bất ngờ rơi xuống đầu tôi. Tim óc tôi quay cuồng

với những ý nghĩ làm thế nào tôi được ngồi bên nàng qua một bữa ăn điểm tâm, ngẫu nhiên làm thế nào gọi chuyện cho thân mật để nàng tháo tấm mạng che dành cho tôi đặc ân chiêm ngưỡng sắc đẹp cao sang kia. Tôi cảm thấy bây giờ tôi cuồng nhiệt say mê như một chàng trai mê một một giai nhân tuyệt thế mà chàng ta đọc ở trong sách, chàng ta lao vào mọi nỗi gian quyết đoạt cho được tình yêu, mãi đến khi tìm thấy thiên đàng thì đã quá muộn.

Chỉ có mộng mới được như vậy, mà bây giờ nó đã biến thành sự thật trước mắt tôi. Với kẻ giang hồ sương gió như tôi, hơn bốn mươi tuổi đời, tôi không khi nào bị huyền hoặc bởi những giấc mộng hảo huyền.

Dày dạn, tôi thường quan niệm cuộc đời này chẳng khác chi một tổ kiến lúc nhúc những con sâu ti tiện bản thủ. Hạnh phúc, mỗi lần ai nhắc tới nó, tôi vẫn cười lên sảng sặc, rồi dùng cái triết lý lịch lãm của tôi để chế giễu. Vậy mà bây giờ, tôi đắm ra yêu đời, tôi không hiểu sự gì đã thúc đẩy tôi có thái độ lệch lạc này. Tôi chỉ biết lòng tôi lâng lâng với thi điệu nhảy múa trong mộng vàng. Mọi vật đều thay đổi màu sắc, mọi người chung quanh mà mấy ngày trước đây tôi coi khinh như cỏ rác thì nay biến thành những hình ảnh đáng yêu. Nàng kiều diễm, thần tượng của tôi, đã có phép màu nhiệm làm thay đổi hết.

Đình đoong, đình đoong. Bắg! Bắg! Bắg! Và một chập còi ré lên làm tôi giật mình. Người người nhón nháo. Tàu đã đến Burlington.

Thuyền trưởng ra lệnh sửa soạn bỏ neo và thông báo cho hành khách.

Lấn vào đám đông, tôi lên đến chỗ nàng đứng giả vờ bận bịu thu xếp hành lý, nhưng thật ra tôi chăm chú nghe giọng nói ngọc rơi tuôn ra từ đôi môi mọng đẹp như nụ hồng của nàng.

- Chúng ta xa nhau ở đây.

Nàng nói hơi run, vẻ cảm động, âm điệu trầm bổng.

- Ba rất ân hận, vì công việc ba không thể thiếu vắng ở New York đêm nay -
Người quý phái đứng tuổi buồn rầu đáp.

Ông cụ hơi bức bối khi nhìn thấy tôi nên vội giục nàng:

- Thôi Adela ơi, xuống mau đi kéo tàu chạy lại nhờ.

Hai cha con nàng tay mang tay xách chen chúc theo làn sóng người xuống bến. Nàng đi sát qua mặt tôi, chiếc mạng đung vào môi tôi làm tôi điếng cả người. Qua câu chuyện tôi được biết nàng đến thăm bạn bè ở Burlington, một tỉnh nhỏ ven bờ biển có những ngôi nhà nghỉ mát thơ mộng với mái ngói đỏ chót dưới ánh nắng.

Tôi tắc lưỡi tự nhủ:

- Mình cũng xuống đây luôn, không lẽ mình đã tìm thấy hạnh phúc nơi đây rồi còn bỏ đi đâu nữa.

Tôi trông với theo để ngắm chừng nàng khỏi mất hút, tắt tời vơ hành lý xuống Burlington, không đi New York nữa.

Dãy xe ba bánh xếp hàng dưới bến, các phu xe đua nhau co kéo du khách.

Một anh mời tôi, tôi bằng lòng ngay. Anh ta xách hành lý của tôi quăng lên xe, ngẫu nhiên cũng chính xe anh này lại chở luôn hành lý của người đàn bà xa lại tôi đem lòng yêu.

Tàu lại rời bến, nàng đứng vẫy tay từ biệt cha cho đến lúc con tàu mỗi lúc một xa chỉ còn là cái chấm nhỏ mà thôi.

Trời nhá nhem tối, rừng cây phi lao rì rào với gió. Nhà nàng không cách xa bến tàu bao nhiêu, quặt vào một ngõ hẹp, tối và khuất, trông hoang vắng.

Nhưng căn nhà thì lại rất xinh xắn, nàng bảo anh phu xe bỏ hành lý xuống trước cổng nhà.

Không bỏ lỡ cơ hội, tôi cũng cho người phu xe địa chỉ khách sạn cho anh mang hành lý của tôi tới đó trước.

Giờ đây chỉ còn tôi và nàng và thôi. Tôi bạo dạn tiến đến gần nàng, trông

ngực tôi đập mạnh, hơi thở tôi hầu như bị ngắt ra từng khoảng. Nàng vẫn im lặng đứng ở cổng vẻ chờ đợi, những lời tôi bắt chuyện nàng hầu như không nghe. Tôi càng ngạc nhiên vì trong nhà chẳng thấy có bóng người, ngay cả tiếng chó sủa.

Bóng tối chụp đen xuống, sương mù làm nhạt hẳn ánh đèn đường. Bỗng nàng tiến sát hẳn đến bên tôi, khúc khích cười, từ từ đưa tay lên vén tấm mạng che mặt ra. Trời ơi! Suốt cuộc đời sương gió của tôi, chưa lần nào tôi bị kinh sợ đến như thế này. Tóc gáy tôi dựng đứng cả lên, mồ hôi trán vã ra. Thì ra, phía sau tấm mạng kia là một cái mặt nhăn nheo của một bà già bảy mươi tuổi kèm với mùi hôi tanh muốn mưa xông thẳng vào mũi tôi. Đó là một khuôn mặt xác chết đã lâu ngày.

Tôi quay lưng chạy thực mạng, bên tai còn nghe rõ tiếng cười rít lên ma quái với mấy lời "Thế mà cũng tự cho mình là giang hồ, bà già bảy mươi lại ngỡ là con gái mười sáu!".

Cơn gió lạnh lùa vào xương sống rồi như muốn làm nó cứng lại.

Nguồn: Hùng

Được bạn: Thành Viên VNthquan đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003